

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 20/24	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
wyrok Sądu Rejonowego w Radomsku z dnia 10 października 2023 roku w sprawie II K 684/22			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	wynikający z apelacji obrońcy oskarżonego - zarzut obrazy przepisów prawa materialnego poprzez dokonanie błędnej wykładni art. 178 § 1 kk i nieuzasadnione przyjęcie (jako błąd w dokonanych ustaleniach faktycznych), że oskarżony swoim	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadne	

postępowaniem
wypełnił określone
w tym przepisie
znanie
„znajdowania się
pod wpływem
środka
odurzającego”,
podczas gdy
oskarżony co
najwyżej znajdował
się w stanie
„po użyciu środka
podobnie
działającego do
alkoholu”;

- **zarzut obrazy
przepisów
postępowania,**
które miało wpływ
na treść orzeczenia,
tj. obrazy art. 4 kpk,
art. 7 kpk, art. 410
kpk i art. 424 § 1 pkt
1 i 2 kpk poprzez:

- oparcie się jedynie
na dokonanej przez
biegłą sądową dr
n. chem. M. S.
wykładani art 178
§ 1 kk błędna
ocenę tej opinii i
uznanie wyłącznie
na tej podstawie, że
oskarżony
znajdował się pod
wpływem środka
odurzającego, z
pominięciem
pozostałych
dowodów, z których
wynika
jednoznacznie, że
lek przyjmowany
przez oskarżonego
tj. (...) oraz jego
aktywny (...) - (...),
nie wpływał na

stan psychofizyczny
oskarżonego i
sprawność
psychomotoryczną
w trakcie kierowania
pojazdem w stopniu
podobnym, jak w
sytuacji
znajdowania się pod
wpływem alkoholu;

- odstąpienie od
wyjaśnienia w treści
uzasadnienia
podstawy prawnej
orzeczenia, także
poprzez odstąpienie
od wyjaśnienia, czy
lek przyjmowany
przez oskarżonego
tj. (...) oraz jego
aktywny (...) -
(...), miał realny
wpływ na sprawność
psychomotoryczną
oskarżonego
kierującego
pojazdem w stopniu
podobnym, jak w
sytuacji
znajdowania się pod
wpływem alkoholu;

- dokonanie
dowolnej, a nie
swobodnej oceny
zebranego w sprawie
materiału
dowodowego
poprzez błędne
przyjęcie, iż na
skutek śmierci
pokrzywdzonego G.
R. (1) sytuacja
życiowa jego matki
G. R. (2) uległa
znacznemu
pogorszeniu;

<p>Zwiążle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Na wstępie podnieść należy, że sąd odwoławczy w całej rozciągłości podziela stanowisko sądu meriti w zakresie faktycznej oraz prawnej oceny przedmiotowego zdarzenia. W pisemnych motywach zaskarżonego wyroku sąd rejonowy w sposób wnikliwy i szczegółowy uzasadnił swe stanowisko w zakresie oceny zebranych dowodów. Także ustalenia faktyczne poczynione przez sąd I instancji są prawidłowe, gdyż stanowią wynik nie budzącej żadnych zastrzeżeń oceny zebranych w sprawie dowodów. Przekonanie sądu meriti o istnieniu niepodważalnych dowodów o sprawstwie i winie oskarżonego pozostaje pod ochroną prawa procesowego, jako że nie wykracza poza ramy zasady</p>		

swobodnej oceny dowodów wyrażone w treści art. 7 kpk. Jednocześnie zaś konkluzje sądu rejonowego stanowią wynik rozważenia wszystkich okoliczności, a nade wszystko zostały wyczerpująco i logicznie – z uwzględnieniem wskazań wiedzy, doświadczenia życiowego i prawidłowego rozumowania – uzasadnione w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku. Nie budzi wątpliwości, że sąd I instancji prawidłowo odniósł się do wszystkich okoliczności faktycznych ujawnionych w toku przeprowadzonego postępowania dowodowego. W tym stanie rzeczy, obrońca negując przeprowadzoną przez sąd rejonowy ocenę dowodów nie przytacza w rzeczywistości dostatecznych argumentów, które podważałyby trafność wniosków sądu rejonowego w tej materii.

Skarżący obrońca nie kwestionuje

większości istotnych ustaleń faktycznych będących podstawą przyjęcia przez sąd I instancji sprawstwa i winy oskarżonego, w szczególności: braku przyczynienia się pieszego do spowodowania wypadku, wniosków końcowych płynących z opinii biegłego J. M. oraz korespondujących z nimi wniosków płynących z treści opinii prywatnej dotyczących błędów w technice i taktyce jazdy oskarżonego, a mianowicie: nie zachowania szczególnej ostrożności podczas dojazdu do przejścia dla pieszych i nie zredukowania prędkości pojazdu, nienależytego obserwowania przedpola jazdy i sytuacji drogowej na jezdni i okolicach przejścia, nie ustąpienia pierwszeństwa pieszemu, a także możliwości uniknięcia wypadku - gdyby oskarżony nie popełnił w/w błędów.

Sąd Okręgowy stwierdza, że powyższe ustalenia faktyczne są

prawidłowe i w całości je akceptuje.

W zakresie natomiast, w jakim apelujący odnosi się do stanu „pod wpływem środka odurzającego” działającego podobnie do alkoholu w postaci pochodnych (...) – (...) i jego aktywnego (...) (...) oraz tego, że środek ten – jak twierdzi apelant - nie oddziaływał na oskarżonego w stopniu uzasadniającym ustalenie o wpływie, sąd odwoławczy w pełni akceptuje oceny, rozważania i wnioski sadu I instancji w tym zakresie.

Sąd zgadza się z apelującym obrońcą, że w aktualnym stanie prawnym - wobec braku zdefiniowanego stanu „pod wpływem środka odurzającego” oraz stanu „po użyciu środka podobnie działającego do alkoholu” sąd rozpoznający sprawę o przestępstwo przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji popełnione pod wpływem środka odurzającego,

každorazowo musi ustalić czy środek ten miał realny wpływ na sprawność psychomotoryczną kierującego pojazdem w stopniu podobnym, jak w sytuacji znajdowania się pod wpływem alkoholu (vide wyrok SN z dnia 3.12.2014r., sygn. akt II KK 219/14), bowiem nie można wyznaczyć wartości granicznego stężenia lub nawet zakresu stężeń granicznych dla poszczególnych aktywnych związków środków odurzających we krwi, nie jest zatem możliwe wprowadzenie tzw. wartości progowych, jak ma to miejsce w przypadku alkoholu.

W razie stwierdzenia tego środka w organizmie kierującego pojazdem mechanicznym konieczne jest zatem każdorazowo dokonywanie nie tylko badania krwi czy moczu tej osoby, ale i ustaleń dowodowych w zakresie zachowania się osoby badanej w chwili zdarzenia, tj. prowadzenia pojazdu i po zatrzymaniu. Tylko

tak zgromadzony materiał dowody pozwala ustalić, że kierowca nie tylko użył środka odurzającego, ale także odróżnić stan „po użyciu” od stanu „pod wpływem” środka odurzającego (tak też SN w wyroku z 4.10.2013r., IV KK 136/13) .

W tym zakresie apelujący uznał, że sąd meriti zbagatelizował takie dowody jak:

- okoliczność, iż krew do badań została pobrana od W. K. o godz. 18:15, podczas gdy w Szpitalnym Oddziale Ratunkowym o godz. 17:41 oskarżonemu podano domięśniowo lek - R., którego substancją czynną jest (...) i nie można ustalić, czy przedmiotowy lek został mu podany przed czy po pobraniu krwi do badań toksykologicznych;

- dorobek doktryny i orzecznictwa, które przy odróżnieniu stanu „pod wpływem” i stanu „po użyciu” środka odurzającego nakazuje posługiwać się nie tyle kryterium

ilościowym stężenia tego środka, co jego indywidualnym oddziaływaniem na konkretnego sprawcę;

- zeznania świadka K. R., iż w dniu zdarzenia W. K. czuł się dobrze, a świadek nie zaobserwował w jego zachowaniu żadnych odstępstw, które powstrzymałyby go przed jazdą kierowanym przez oskarżonego pojazdem;

- zeznania świadka G. R. (2), które nie zawierają jakiegokolwiek wzmianki o niewłaściwym zachowaniu oskarżonego mogącej świadczyć o jakichkolwiek zaburzeniach w zachowaniu oskarżonego, braku świadomości, naruszeniu jego sprawności psychomotorycznej, osobliwego zachowania etc. bezpośrednio po zaistnieniu zdarzenia;

- nagranie monitoringu miejskiego obrazujące miejsce i przebieg zdarzenia z dnia 6 października

2021 roku, w tym zachowanie oskarżonego w trakcie i po zaistnieniu wypadku, świadczące o normalnym zachowaniu oskarżonego, braku problemu z chodem, o jego pełnej sprawności psychomotorycznej;

- dokumentację zgromadzoną w aktach przedmiotowej sprawy w postaci notatek urzędowych, protokołu zatrzymania osoby bez osadzenia, wniosku w sprawie badań lekarskich oraz pobrania krwi od osób zatrzymanych lub doprowadzanych do wytrzeźwienia, zaświadczenia lekarskiego, protokołu pobrania krwi, która nie zawiera jakiegokolwiek wzmianki o niewłaściwym zachowaniu oskarżonego mogącej świadczyć o jakichkolwiek zaburzeniach w zachowaniu oskarżonego, braku świadomości, naruszeniu jego sprawności psychomotorycznej,

czy osobliwego zachowania.

Sąd odwoławczy zważył, że sąd meriti przy czynieniu ustaleń w kwestionowanym przez obrońcę zakresie słusznie oparł się na treści pisemnej opinii toksykologicznej głównej i uzupełniającej dr n. chem. M. S.. Biegła nie kwestionowała sposobu pobrania próbki krwi, jak też metody badawczej zastosowanej celem przeprowadzenia badań jakościowych i ilościowych w kierunku zawartości substancji psychoaktywnych. Nie czynił tego także apelant. Biegła szczegółowo wyjaśniła, jaki jest skład leków zażywanych przez oskarżonego, na czym polega ich działanie, jakie jednostki chorobowe się nimi leczy, w jakich dawkach i przez jaki czasokres. Wskazała, że zaordynowanych oskarżonemu leków absolutnie nie można przyjmować przewlekłe, jak to niestety czyni oskarżony. W kwestii natomiast sugestii, że nie

można ustalić, czy podany lek R. został podany przed czy po pobraniu krwi do badań toksykologicznych, to w świetle jednoznacznej wymowy opinii toksykologicznej, okoliczność ta jest drugorzędna dla treści orzeczenia; choć jednocześnie została ona zauważona i rozważona przez biegłą (przy założeniu, iż na uzyskany wynik wpływ miało także podane relanium).

Z wyjaśnień oskarżonego wynika, że zażywa on leki od 15 lat w dawkach przepołowionych między godziną 8 – 9 rano. W dniu zdarzenia zażył leki o godz. 8.00. Biegła w klarowny, logiczny, podbudowany fachową wiedzą sposób wskazała, że w ciągu 24 godzin po podaniu leku nie można prowadzić pojazdów, ponieważ pochodne benzodiazepiny upośledzają sprawność psychosomatyczną. Oskarżony spowodował wypadek ok. godz.14. Toteż podanie następczo

domięśniowo dawki relanium nie miało istotnego wpływu na przyjęcie, że wykryta ilość substancji skłoniła do uznania, iż oskarżony kierował pojazdem pod wpływem środka odurzającego. Środek taki w rozumieniu art. 178 kk to wszelkiego rodzaju substancje pochodzenia naturalnego lub syntetyczne oddziałujące negatywnie na ośrodkowy układ nerwowy, powodując stan odurzenia, np. substancje psychotropowe, lub zamienniki środków odurzających. Oddziaływanie substancji psychotropowych na organizm człowieka również zaburza bowiem jego funkcjonowanie poznawcze i zdolności psychomotoryczne. Nie sposób zgodzić się apelantem, aby w sytuacji stwierdzonego u oskarżonego stężenia substancji odurzającej nie pozostawał on pod jej wpływem. Biegła opiniująca w sprawie wskazała z sposób jasny i niebudzący

wątpliwości, że był to taki poziom, oddziałujący na organizm człowieka, że jego zdolności psychomotoryczne są zaburzone w stopniu przezeń określony (a przy tym posługując się znamieniem kodeksowym).

Biegła wyjaśniła, że ujawnione substancje wykazują silne działanie przeciwdrgawkowe, uspokajające, przeciw lękowe, nasenne i obniżające napięcie mięśniowe. Innymi słowy są to leki wyciszające, nie pobudzające. Sam toteż fakt, że monitoring miejski nie zarejestrował odbiegających od normy zachowań oskarżonego (jak można domniemywać apelant oczekuje tu jakiś wzmożonej motoryki oskarżonego), nie ma większego znaczenia, jak również, że nie ujawniono ich w opisanych powyżej dokumentach, na które powołuje się apelant.

Oskarżony miał świadomość działania leków, które zażywał i

bezwzględnych przeciwwskazań do kierowania pojazdami po ich zażyciu. Zapoznał się z treścią ulotki, jak też informował go o tym lekarz prowadzący, co jasno wynika z wyjaśnień W. K..

W kwestii pozostałych zarzutów, świadek K. R. w feralnym dniu pomagał w przeprowadzce przy załadunku samochodu oskarżonego.

Następnie był pasażerem pojazdu. Świadek ten trzymał na kolanach telewizor i jak zeznał miał przesłonięty widok. Sam fakt okazjonalnej pomocy nie skłania osoby do bacznej obserwacji zachowań innej osoby, zwłaszcza, że świadek nie utrzymuje częstych kontaktów z oskarżonym toteż ciężko w takiej sytuacji uznać jakie zachowanie jest normalne a jakie odstaje od tej normy. Podczas zaś jazdy świadek miał przesłoniętą widoczność przez telewizor.

W kwestii zeznań byłej żony oskarżonego J. K. to już sam fakt, że pierwotnie usiłowała ona wziąć na siebie odpowiedzialność za przedmiotowe zdarzenie, pozwala na uznanie, że sprzyja ona obronie oskarżonego i nie jest z nim skonfliktowana.

Takie natomiast podejście daje asumpt przyjęciu, że w/w mogła świadomie nie poinformować o nieprawidłowościach w zachowaniu oskarżonego.

W ocenie sądu odwoławczego stwierdzone przez biegłych ds. ruchu drogowego nieprawidłowości w technice i taktyce jazdy, widoczne na załączonym do akt nagraniu z miejskiego monitoringu, jednoznacznie wskazują na wyjątkowo silne upośledzenie zdolności psychomotorycznych oskarżonego.

Przecież nie można pominąć takich okoliczności, że oskarżony miał możliwość dostrzeżenia

pieszego z odległości ponad 20 metrów. Mijał już jedno ze skrzyżowań, a mimo to nie wytrącił swej prędkości. Droga była prawidłowo oznaczona znakami poziomymi i pionowymi, jak też sygnalizacją świetlną. W obrębie jezdni i pobocza nie znajdowały się przeszkody utrudniające widoczność, a widoczność, mimo zachmurzenia, nie była znacznie ograniczona, co widać na nagraniu z monitoringu. Pieszy nie przyczynił się do spowodowania wypadku; nie wbiegł nagle na drogę, nie wtargnął na nią, a nawet tuż przed zdarzeniem podniósł lewą rękę w stronę oskarżonego, który to ruch w/w dodatkowo winien zwrócić uwagę kierującego; był ubrany w jaskrawego koloru kurtkę i korzystał z pierwszeństwa przejścia. Co więcej, na przeciwległym pasie przed przejściem dla pieszych zatrzymał się pojazd wielogabarytowy, który dodatkowo winien sygnalizować oskarżonemu

wystąpienie
przeszkody na
przejeździe; pojazd ten
był widoczny w
żółtym kolorze.

Oskarżony jako
wieloletni kierowca,
a dodatkowo znający
infrastrukturę
miasta winien
zbliżając się do
skrzyżowania z
przejeźdem dla
pieszych winien tak
dostosować swą
technikę i taktykę
jazdy, aby nie
naruszyć świadomości
zasad ruchu
drogowego.

Tymczasem, jak
przyznał sam
oskarżony: nawet
nie widział pieszego
– czy to idącego
chodnikiem, czy
zbliżającego się
do przejścia dla
pieszych, czy
wreszcie
wchodzącego na
niego i
pokonującego około
2 metrów po
przejeździe (!);
oskarżony nie podjął
żadnego manewru
obronnego i był
wręcz zaskoczony
człowiekiem, w
którego uderzył.
Gdyby oskarżony
nie miał istotnie
zaburzonej
zdolności
psychomotorycznej,
żadne z powyższych
nie miałyby miejsca
(oskarżony ani nie

uniknął wypadku, ani nawet nie zminimalizował w jakimś stopniu jego skutków, a każde z tych pozostawało dla niego możliwym i prawnie oczekiwanym).				
Wniosek				
o uznanie oskarżonego W. K. za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie I aktu oskarżenia, jako wyczerpującego jedynie dyspozycję art. 177 § 2 kk i za to wymierzenie mu kary w najniższym wymiarze;	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny			
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.				
sąd rejonowy prawidłowo zakwalifikował zachowanie oskarżonego, w tym prawidłowo poprawił opis przypisanego mu czynu;				
3.2.	wynikający z apelacji obrońcy oskarżonego	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		

	<p>- zarzut obrazy przepisów prawa materialnego, poprzez dokonanie błędnej wykładni art. 47 § 3 kk i nieuzasadnione przyjęcie, że na skutek śmierci pokrzywdzonego G. R. (1) sytuacja życiowa jego matki G. R. (2) uległa znacznemu pogorszeniu, podczas gdy pozostała ona bez zmian;</p>			
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Nawiązka stanowi samodzielny środek o złożonym charakterze penalnym (represyjnym), kompensacyjnym oraz zadośćuczynienia za doznaną krzywdę (zob. K. Buchała, w: Buchała, Zoll, Kodeks karny. Część ogólna, 1998, s. 365–366). Aktualnie nawiązka zaliczana jest do środków kompensacyjnych, podczas gdy uprzednio stanowiła jeden ze środków karnych. To w ocenie M. K. miało</p>				

przesądzić o nadaniu jej przede wszystkim odszkodowawczego charakteru. Autor ten zauważa, że co prawda wysokość nawiązki jest oderwana od wysokości szkody wyrządzonej przestępstwem, ale do jej orzekania nie stosuje się już dyrektyw wymiaru kary (M. Kulik, w: Mozgawa, Kodeks karny, 2021, s. 201).

Pokrzywdzony był młodym człowiekiem, co prawda od 6 miesięcy poszukiwał zatrudnienia, ale trudno uznać, że przed tym okresem z uwagi na jego wiek nie podejmował się zatrudnienia i nie stanowił wsparcia finansowego dla swojej matki, z którą zamieszkiwał. Niewątpliwie też stanowił wsparcie w czynnościach życia codziennego, jak chociażby robienie zakupów, spędzanie czasu, czy zapewnienie matce troski sama choćby wspólna obecnością. Nie sposób nie zauważyć krzywdy psychicznej – psychologicznej kobiety, która utraciła dorosłego syna (jedyne

<p>syna), który z nią zamieszkiwał i z którym pozostawała w dobrych relacjach, a ponadto – co jest wiadome z życiowego doświadczenia – z którego obecnością wiązała swoje bezpieczeństwo w latach starczych. Niewątpliwie przecież mogła wiązać z synem choćby nadzieje na kontynuację rodu, pojawienie się wnucząt etc.</p> <p>Zasadzona więc nawiązka miała na celu rekompensować tak szkodę materialną, jak też musiała być odpowiednio wyważona do cierpień matki pokrzywdzonego, jej krzywdy i poczucia niepowetowanej straty, a wraz ze śmiercią jedyne go syna (córka zamieszkuje za granicą) wiązało się znaczne pogorszenie jej sytuacji życiowej.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>o wyeliminowanie orzeczonej nawiązki;</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		

Zwiążle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.				
w sprawie wystąpiły podstawy do uchylecia rozstrzygnięcia o zasądzonej nawiązce;				
3.3.	<p>wynikający z apelacji obrońcy oskarżonego</p> <p>- zarzut rażącej niewspółmierności wymierzonej kary pozbawienia wolności oraz środka karnego, wyrażający się w wymierzeniu wobec oskarżonego w pkt 1b rażąco niewspółmiernie surowej kary w wymiarze 1 roku pozbawienia wolności oraz w pkt 4 rażąco niewspółmiernie surowego środka karnego w wymiarze 3 lat, podczas gdy mając na uwadze dyrektywy wymiaru kary, w tym celu, jakie ma ona spełniać zarówno w zakresie prewencji generalnej, jak i szczególnej, wymierzone oskarżonemu kara</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		

	<p>pozbawienia wolności oraz środek kamy jawią się jako nieadekwatnie surowe i zachodzi wyraźna dysproporcja między karą i środkiem karnym wymierzonymi a karą i środkiem karnym sprawiedliwymi i zasłużonymi;</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>W pierwszej kolejności wyjaśnić należy, że kara może być uznana za rażąco surową wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można było przyjąć, iż zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez sąd pierwszej instancji a karą, jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary przewidzianych w</p>				

art. 53 kk oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo Sądu Najwyższego (tak wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 8 marca 2012 r., sygn. akt II AKa 19/12 LEX nr 1133355; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 1 lutego 2003, sygn. akt WK 1/03, OSNKW 2003/323). Chodzi o taką różnicę, że zachodzi niewspółmierność w stopniu nie dającym się wręcz zaakceptować. Zarzut rażącej niewspółmierności kary jako zarzut z kategorii ocen, można zasadnie podnosić tylko wówczas, gdy kara, jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, nie uwzględnia jednak w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy - innymi słowy, gdy w społecznym odczuciu jest karą niesprawiedliwą (wyrok SA w Łodzi z 12 lipca 2000 r., II AKa 116/00, podobnie - wyrok SA w Krakowie z 19 grudnia 2000 r., II AKa 218/00, wyrok SA we Wrocławiu z

30 maja 2003 r.,
II AKa 163/03, OSA
2003/11/113).

Zasadnicze
dyrektywy wymiaru
kary zawiera przepis
art. 53 § 1 i 2 k.k.,
zgodnie z którymi,
sąd wymierza karę
według swojego
uznania, w
granicach
przewidzianych
przez ustawę,
bacząc, by jej
dolegliwość nie
przekraczała stopnia
winy, uwzględniając
stopień społecznej
szkodliwości czynu
oraz biorąc pod
uwagę cele
zapobiegawcze i
wychowawcze, które
ma osiągnąć w
stosunku do
skazanego, a także
potrzeby w zakresie
kształtowania
świadomości
prawnej
społeczeństwa.

Wymierzając karę,
sąd uwzględnia
w szczególności
motywację i sposób
zachowania się
sprawcy,
popelnienie
przestępstwa
wspólnie z
nieletnim, rodzaj i
stopień naruszenia
ciążeń na
sprawcy
obowiązków, rodzaj
i rozmiar ujemnych
następstw
przestępstwa,

właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie się po jego popełnieniu, a zwłaszcza staranie o naprawienie szkody lub zadośćuczynienie w innej formie społecznemu poczuciu sprawiedliwości, a także zachowanie się pokrzywdzonego.

Oskarżony miał pełną świadomość naganności swojego zachowania i jego prawnych konsekwencji, co nie powstrzymało go od popełnienia kolejnego przestępstwa, tym razem także z art. 244 kk - i to w niespełna dwa miesiące od orzeczenia zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym (!). Takie zachowanie przez oskarżonego wymaga możliwie surowego napiętnowania, w dużej mierze również w celu pełnej realizacji dyrektywy społecznego oddziaływania kary. Sam zaś oskarżony

swoim zachowaniem dobitnie wykazał, że żadne inne środki represji karnej wobec niego nie odnoszą wychowawczych skutków i nie powstrzymują go od popełnienia kolejnego przestępstwa. Powód kierowania pojazdem był błądy. Oskarżony mógł dać posłuch normie i jak chciał pomóc swej byłej żonie mógł skorzystać z pomocy korporacji taksówkarskiej. Świadom, że jego zdolności psychomotoryczne mogą być zaburzone, zdecydował się na kierowanie pojazdem narażając dwoje pasażerów i jak wskazują realia tej sprawy zachowanie jego miało tragiczne w skutkach konsekwencje. Trudno też przeceniać wagę warunków osobistych oskarżonego, jak przeanalizuje się czyny za które był karany. Sam fakt przeproszenia i wyrażenia skruchy został właściwie wyważony przy wymiarze kar

<p>poszczególnych i kary łącznej.</p> <p>Nie budzi zastrzeżeń sądu okręgowego, z przyczyn wskazanych powyżej, a w tym przede wszystkim z powodu okoliczności towarzyszących naruszeniu sądowego zakazu tj. dodatkowego spowodowania pod wpływem środków odurzających śmiertelnego wypadku drogowego, także fakt orzeczenia wobec oskarżonego na podstawie art. 42 § 1a pkt. 2 k.k. zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na 3 lata.</p> <p>Kara łączna pozbawienia wolności jest oparta o zasadę mieszaną, zbliżoną nieznacznie ku absorpcji (orzeczona kara łączna jest jedynie o 4 miesiące wyższa od kary łącznej możliwej do orzeczenia przy prawidłowo określonych karach jednostkowych).</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>- o wymierzenie oskarżonemu za</p>	<p># zasadny</p>		

<p>zarzucany mu w pkt II aktu oskarżenia czyn, wyczerpujący dyspozycję art. 244 kk, kary w najniższym wymiarze;</p> <p>- o połączenie jednostkowych kar pozbawienia wolności i wymierzenie oskarżonemu kary łącznej w najniższym wymiarze;</p> <p>- o wymierzenie oskarżonemu w związku ze skazaniem go za czyn z art. 244 kk środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na najniższy okres;</p>	<p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadne</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>				
<p>sąd rejonowy zastosował prawidłową reakcję karną wobec sprawcy;</p>				
<p>3.4.</p>	<p>wynikający z apelacji pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej</p> <p>- zarzut rażącej niewspółmierności (łagodności)</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		

	<p>orzeczonej wobec oskarżonego W. K. za czyn opisany w pkt. 1 a wyroku, kary 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, podczas gdy prawidłowa ocena okoliczności dotyczących wymiaru kary oraz okoliczności faktycznych tj. rażącego naruszenia przez oskarżonego zasad ruchu drogowego, albowiem za takowe uznać należy doprowadzenie do tragicznego w skutkach wypadku w obrębie przejścia dla pieszych, które było oznakowane znakami poziomymi i pionowymi - to jest miejsca szczególnego obowiązującego każdego kierującego do zachowania szczególnej ostrożności, uzasadnia orzeczenie kary pozbawienia wolności w wymiarze 7 lat;</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>W kwestii apelacji pełnomocnika</p>				

oskarżycielki
posiłkowej to zważyć
należy, że oskarżony
przyznał się do winy,
wyraził skruchę,
żał i przeprosił
pokrzywdzoną.
Samo także
prowadzenie
przeciwko niemu
postępowania i
nieuchronność
wprowadzenia do
wykonania
izolacyjnej kary
pozbawienia
wolności, stanowią
dla niego bardzo
dużą dolegliwość.
Uwidacznia się to m.
inn. w dokumentacji
medycznej, z której
wynika, że po
wypadku oskarżony
załamał się, zgłaszał
myśli samobójcze, a
jego ogólna kondycja
psychiczna w toku
postępowania także
nie była dobra.
Trzeba także mieć
na uwadze wiek
oskarżonego i jego
zły stan zdrowia.
W tej sytuacji
wymierzenie za
przedmiotowy
wypadek drogowy
kary jednostkowej 4
lat i 6 miesięcy
pozbawienia
wolności, nie jawi
się jako kara rażąco
niewspółmiernie
łagodna, a tylko taka
podlegała zmianie w
toku postępowania
drugoinstancyjnego
(rozważania w tym
zakresie poczyniono

także w części 3.3. uzasadnienia).			
Wniosek			
o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie za czyn opisany w pkt. 1 a przedmiotowego wyroku wobec oskarżonego W. K. kary pozbawienia wolności w wymiarze 7 lat i w związku z tym wymierzenie kary łącznej w wymiarze 7 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności;	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
brak w sprawie podstaw do przyjęcia, że orzeczona kara – jednostkowa za przypisany wypadek drogowy oraz kara łączna, są rażąco niewspółmiernie łagodne;			
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU			

4.1.		
Zwiąże o powodach uwzględnienia okoliczności		
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
wyrok i wszystkie zawarte w nim rozstrzygnięcia;		
Zwiąże o powodach utrzymania w mocy		
wskazano powyżej w punktach 3.1. – 3.4.;		
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany	
Zwiąże o powodach zmiany		

1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.		# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.		# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania i wskazania co do			

dalszego postępowania		
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
pkt 2 -4	<p>Na zasadzie art. 624 § 1 kpk i art. 17 ust. 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych zwolniono oskarżonego i oskarżycielkę posiłkową G. R. (2) od ponoszenia kosztów sądowych (wydatki Skarbu Państwa, opłaty) za instancję odwoławczą, a to wobec uznania, że ich uiszczenie byłoby dla nich zbyt uciążliwe, a dla pokrzywdzonej matki takie rozstrzygnięcie jest dodatkowo słuszne i sprawiedliwe.</p> <p>Sytuacja materialna bytowa i zdrowotna oskarżonego uzasadnia</p>	

zwolnienie go od tych kosztów, albowiem będzie on przebywał w izolacji penitencjarnej, a posiada także zobowiązania finansowe wynikające choćby z przedmiotowego wyroku, w tym z tytułu części kosztów sądowych orzeczonych słusznie, w istocie tylko symbolicznie, za pierwszą instancję.

Wobec przegranej apelacji, za zasadne uznano, by oskarżycielka posiłkowa G. R. (2) poniosła jednak we własnym zakresie wydatki za postępowanie odwoławcze związane z udziałem ustanowionego w sprawie pełnomocnika z wyboru, którego obecność, a przede wszystkim faktyczny udział w rozprawie odwoławczej, był identyczny w odniesieniu do obu oskarżycielek posiłkowych (w szczególności nie wykazano, by w/w podejmował jakiegokolwiek dodatkowe czynności związane z reprezentacją siostry zmarłego

	<p>pokrzywdzonego, a nie związane z jego matką).</p> <p>O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym orzeczono na podstawie Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokacie z uwzględnieniem treści orzeczenia TK z dnia 20 grudnia 2022 roku w sprawie 78/21.</p>	
7. PODPIS		

1.11. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Sprawstwo, kwalifikacja prawno-karna czynu i środek karny w zakresie czynu z punktu 1a wyroku, kara i środek karny w zakresie czynu z punktu 1b wyroku, kara łączna;	

0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		

#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.12. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	2	
Podmiot wnoszący apelację	pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	kara w zakresie czynu z punktu 1a wyroku; kara łączna,	
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść	# w całości	

# na niekorzyść			
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia,		

	jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana